

veřejných dávek a ke hrazení úroků a úmoru ze zápůjček na domě váz-
noucích, jakož i výloh spojených s udržováním a správou domu. Teprve
vyhotovením tržové smlouvy z 12. listopadu 1934 ministerstvu ke schvá-
lení předložené mohlo ministerstvo tuto způsobilost nových nabyvatelů
posouditi a teprve tehdy se mohlo rozhodnouti, zda přijme nové naby-
vatele na místo zcizovatelů tím, že udělí souhlas k zcizení. Žádost man-
želů Hynka a Cecilie Ř. nevyhovovala všem náležitostem, na základě
kterých by mohl býti jim povolen vklad vlastnického práva, a jestliže
prvý soud přes to jim vklad tohoto práva povolil, učinil tak neprávem.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Na nemovitostech vl. č. 1897 pozemkové knihy pro katastrální území
S. vázne podle zákona o stavebním ruchu č. 45/1922 a vládních naří-
zení č. 191/1921 (§ 60) a č. 355/1922 Sb. z. a n. zákaz zcizení pro
bývalý česko-slovenský stát (správu sociální péče). Bylo tedy k pře-
vodu vlastnického práva s manželů Václava a Anny Z. na manžely Hynka
a Cecilii Ř. podle tržové smlouvy ze dne 12. listopadu 1934 zapotřebí
výslovného souhlasu ministerstva sociální péče. Tento souhlas nemohli
býti nahrazen písemným prohlášením ministerstva sociální péče ze dne
9. února 1934, neboť to je toliko všeobecný zásadní souhlas k prodeji
oněch nemovitostí, nikoli však souhlas k prodeji podle tržové smlouvy
ze dne 12. listopadu 1934. Takový všeobecný předběžný souhlas nevá-
zal nikterak ministerstvo sociální péče, které musí míti možnost pro-
zkoumati příslušnou tržovou smlouvu a teprve potom podle svých hle-
dišek rozhodnouti, zdali s prodejem za podmínek ve smlouvě té uvede-
ných souhlasí, čili nic. Tato hlediska mohou býti různá; nejde v té pří-
čině jen o ustanovení § 15, odst. 2, a § 42, odst. 3, vládního nařízení
č. 66/1930 Sb. z. a n. Proč ministerstvo sociální péče, nyní minister-
stvo sociální a zdravotní správy odpírá souhlas ke zcizení na základě
citované tržové smlouvy ze dne 12. listopadu 1934, nepřisluší přezkou-
mávati řádným soudům, neboť je to věcí řízení správního.

Čís. 17475.

Při převodu podniku jako věci hromadné není třeba odevzdání jed-
notlivých věcí, nýbrž stačí odevzdání znamenými podle § 427 o. z.

K převodu podniku stačí i převod části podniku (bez aktiv a pasiv),
může-li nabyvatel vyvinouti podstatně tutéž hospodářskou činnost jako
předchůdce a převodce se vzdá možnosti využítkovati postavení, jaké
měl jako dřívější majitel podniku.

Odevzdání podniku je dovršeno tím, že převodce uvede nabyvatele
v možnost dále provozovati podnik a nabyvatel jej provozuje.

Právo známkové a vzorkové lpí na podniku. Známku nelze oddělití projevem vůle od podniku.

Převodem podniku s firmou a zápisem přechodu práva znamenati firmu do obchodního rejstříku, přechází i právo nakládati se šekovým účtem této firmy, pokud to nebylo dohodou vyloučeno.

Převod šekového účtu.

Právo nakládati s pohledávkou složenou na šekovém účtě lze vykonati vždy jen jednotně co do celé pohledávky.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1939, Rv I 306/39.)

Emil Ch., obchodník v P., jenž zemřel v roce 1934, byl jediným majitelem firmy »Ch. a M.« a jest dosud zapsán v obchodním rejstříku. Pozůstalost po něm nebyla projednána, nýbrž byl k návrhu dědiců usnesením krajského soudu obchodního v P. ze dne 9. dubna 1938, č. j. K uvalen konkurs na pozůstalost po zemřelém. Správcem konkursní podstaty byl ustanoven žalovaný. Žalující firma uplatnila podáním z 21. dubna 1938 svůj vylučovací nárok na firmu Ch. a M. a na její jmění, věřitelský výbor však tento vylučovací nárok neuznal a žalující byla odkázána na pořad práva. Žalující má továrnu stejného výrobního odvětví jaké provozoval Emil Ch., jenž v r. 1927 žádal, aby do obchodního rejstříku byla zapsána žalující strana jako nová majitelka firmy Ch. a M. a, aby Ch. byl z obchodního rejstříku vymazán. Tento návrh na změnu majitelky firmy byl usnesením krajského obchodního soudu ze dne 18. března 1927 zamítnut. Emil Ch. proto žádal, aby v rejstříku bylo poznamenáno u firmy Ch. a M., že podnik byl propachtován žalující straně. Tomuto návrhu soud usnesením ze dne 10. června 1927 vyhověl. V seznamu jmění úpadkyně nepřichází aktiva firmy Ch. a M. a také nebyla v konkursu aktiva zjištěna. Žalující strana se nyní domáhá žalobou na správci konkursní podstaty zjištění, že má výhradné vlastnické právo jak k firmě Ch. a M., tak i ke jmění této firmy, které pozůstává zejména ze šekového účtu čís. 1984 u poštovní spořitelny, a že jí proto přísluší právo na vyloučení tohoto jmění firmy Ch. a M. z konkursní podstaty pozůstalosti po Emilu Ch. K odůvodnění žaloby přednesla, že spachtovala na dobu od 1. ledna 1927 do 31. prosince 1936 od Emila Ch. jeho podnik, provozovaný pod firmou Ch. a M., čímž se podle smlouvy rozumělo právo firemní, stav zákazníků, odbytová organizace, receptury, známková a vzorková ochranná práva, jakož i veškeré užívání a upotřebení těchto podnikových součástí jako obchodní knihy, seznamy zákazníků, záznamy a pod., nikoli však továrna a tovární reality. Pachtovné bylo určeno ve formě provise z obrátu, a po uplynutí 10leté smluvní doby měly přejíti uvedené části podniku bez každé další úplaty do neomezeného vlastnictví žalující. Emil Ch. se pry dále zavázal, že k převedení tohoto neomezeného vlastnictví části podniku na stranu žalující učiní veškeré k tomu potřebné kroky. Žalobkyně

řádně tuto smlouvu splnila, zejména vyplácela úplatu za spachtování podniku jak Emilu Ch., tak po jeho smrti jeho dědicům. S podnikem firmy Ch. a M. převzala též šekový účet této firmy u poštovní spořitelny v Praze. Hotovost na tomto účtě v době převzetí podniku dne 1. ledna 1927 se nalézající, jakož i hotovosti na tento účet z dřívějších obchodů Emila Ch. došlé s ním súčtovala, takže tento účet i jiné jmění firmy Ch. a M. se staly vlastnictvím žalující již za trvání pachtovního poměru. Také výtěžky fy Ch. a M. byly od roku 1937 zdaňovány jako součást výtěžků žalující strany. Po uplynutí smluvní doby, t. j. dnem 1. ledna 1937 podle ujednání z 29. ledna 1927 přešla firma Ch. a M. samočinně do výhradního vlastnictví žalující strany, žalující však opomenula obchodnímu rejstříku opovědět, že pachtovní poměr uplynutím smluvní doby zanikl a, že na základě původního ujednání přešla firma Ch. a M. do vlastnictví žalující strany. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, namítнув, že smlouva ze dne 29. ledna 1927 nebyla nikdy rejstříkovému soudu předložena a pachtovní poměr byl poznamenán v obchodním rejstříku pouze na základě tvrzení Emila Ch. Žalující se již v roce 1927 spolu se zesnulým Emilem Ch. neprávem a s nezdarem domáhala, aby byla zapsána jako majitelka firmy Ch. a M., aniž by šlo o skutečné zcizení závodu a aniž by o tom vůbec existovala smlouva. Žalovaný proto popírá, že tvrzená pachtovní smlouva byla vůbec pravoplatně uzavřena. Žalující firma jako společnost s ručením obmezeným nemůže vedle dosavadní firmy vésti též novou firmu Ch. a M. a neprávem tudíž provozuje firmu Ch. a M. odděleně od vlastní firmy, neprávem používá také firemního jména Ch. a M. a rozesílá účty za tuto firmu. Prv ý s o u d zamítl žalobu. O d v o l a c í s o u d vyhověl žalobě částečně, t. j. potud, že uznal právem, že se zjišťuje, že žalující firmě přísluší dnem 1. ledna 1937 výhradné vlastnické právo k firmě Ch. a M., zapsané pod A... v obchodním rejstříku krajského soudu obchodního v P., jakož i ke jmění této firmy dle smlouvy ze dne 29. ledna 1927 a dále k šekovému účtu č. 1984 u poštovní spořitelny v P. s vyloučením hotovostí na tomto účtě do 31. prosince 1926 a platů došlých na zakázky uzavřené do 31. prosince 1926, takže žalující firmě přísluší v tomto rozsahu právo na vyloučení jmění firmy Ch. a M. podle §§ 12 a 47 k. ř. z konkursní podstaty pozůstalosti po Emilu Ch., obchodníku v P. a, že se proto z této podstaty vylučuje. Naproti tomu zamítl odvolací soud žalobu, pokud se domáhala určení vlastnického práva ke jmění této firmy bez omezení, tudíž nad obsah smlouvy z 29. ledna 1927 a pokud se domáhala určení vlastnického práva k účtu č. 1984 poštovní spořitelny v P. bez vyloučení hotovostí na tomto účtě do 31. prosince 1926 a platů došlých na zakázky uzavřené do 31. prosince 1926. D ů v o d y: Žalující strana tvrdí skutkově, že jí přísluší vlastnické právo k podniku pod firmou Ch. a M. dle obsahu smlouvy ze dne 29. ledna 1927 zejména odst. 1, 8 a dále, že jí přísluší vlastnické právo též ke kontu, resp. šekovému účtu této firmy u poštovní spořitelny v Praze č. 1984. Jde tedy o to, zda tomuto skutkovému před-

nesu odpovídá i žalobní petit. Hledí-li se k obsahu smlouvy ze dne 29. ledna 1927 a k výsledkům průvodního řízení, zejména k údajům svědka Josefa S., jest patrné, že žalobní petit přesahuje rámec jak skutkového přednesu, tak výsledků průvodního řízení, neboť žádá se jím určení, že přísluší žalující firmě vlastnické právo ke jmění firmy Ch. a M. bez omezení a právě tak se žádá určení vlastnického práva ke kontu č. 1984 bez jakéhokoliv omezení. Nelze však tvrditi, že by žalobní petit byl neurčitý právě pro tuto okolnost. Žádá-li se více, než dle výsledků průvodního řízení žalující straně přísluší, nutno žalobu v této části zamítnouti. Žalobní petit tvoří jeden celek a nelze jej členiti na dvě části. Dle čl. 15 obch. z. není firma žádným samostatným právním subjektem, neboť jest jen jménem, pod kterým obchodník provozuje své obchody, ale tvoří součást majetkovou (rozh. Sb. n. s. č. 1067). Jak znění původní firmy »Ch. a M.« ukazuje, šlo o veřejnou obchodní společnost, jež odpadnutím společníků až na Emila Ch. stala se dle čl. 24 obch. zák. firmou kupce jednotlivce. Takový podnik lze smlouvou nabývati, jak jest patrné ze čl. 22 obch. zák. a lze jej provozovati i pod dosavadní firmou. Nepřípustné jest pouze zcizení firmy jako takové (čl. 23 obch. z.) odděleně od podniku, pro který byla užívána. Jde tudíž o to, zda žalující firma nabyla takového podniku vedeného pod firmou Ch. a M. Soud první stolice zjistil, že Emil Ch. propachtoval žalující straně část podniku tohoto dle odst. 1 smlouvy s tím, že po uplynutí 10 let přechází podnikové součásti do neobmezeného vlastnictví žalující strany bez každé další úplaty. Bylo tedy propachtováno právo firemní, stav zákazníků, odbytová organizace, receptury a ochranná práva a veškeré užívání a upotřebení podnikových součástí, umožňující pomůcky jako obchodní knihy, seznamy zákazníků, záznamy a pod. Souhrn těchto věcí hmotných i nehmotných věcí s firemním označením tvoří podnik ve smyslu čl. 22 obch. zák., neboť, i když nebyl propachtován a předán v rozsahu, v jakém jej provozoval předchůdce, přece umožňoval pokračování v činnosti podniku továrny na laky, barvy a fermeže provozovanému dosud pod firmou Ch. a M. K nabytí vlastnického práva jest třeba titulus a modus. Titul tvoří smlouva ze dne 29. ledna 1927 dle § 424 občanského zákona. Modus pak jest dle § 425 obč. zák. předání a převzetí zcizeného. Jsou-li tyto předpoklady splněny, bylo uskutečněno nabytí vlastnictví. Smlouva ze dne 29. ledna 1927 jest jasná. Po uplynutí pachtovní smlouvy, t. j. od 1. ledna 1937 měl podnik daný do pachtu v rozsahu pachtovním přejít do vlastnictví strany žalující a zcizitel zavázal k tomu i své dědice. Podnik byl však předán a převzat. Jde o podnik jako věc hromadnou ve smyslu § 427 obč. zák. a tu stačí k jeho předání odevzdání listiny, již se vlastnictví zřizuje. Nad to potvrdil svědek S., že podnik v rozsahu smlouvy ze dne 29. ledna 1927 byl žalující firmou převzat a provozován. Ježto pachtovní doba již uplynula a podmínky pro nabytí vlastnictví byly splněny, vstoupil v platnost odstavec 8 a 9 smlouvy o přechodu vlastnického práva. Toto vlastnické právo jest, pokud jde o předměty, na něž se

vztahuje, dostatečně specifikováno obsahem smlouvy ze dne 29. ledna 1927. Jakým způsobem žalující firma, která jest společností s ručením omezeným, dosavadní firemní znění upraví vzhledem k nabytí podniku pod firmou Ch. a M., jest otázkou práva nesporného. Nabytí vlastnictví samého se to nedotýká. Také otázka, zda ručí žalující strana za dluhy dle § 1409 obč. zák., spadá mimo rámec tohoto sporu. Rovněž svolení potřebné podle čl. 22 obch. zák. plyne z ustanovení odst. 8 smlouvy, neboť pod bodem 1 jest právo firemní výslovně uvedeno. Jest proto dovětek tohoto odstavce, že Emil Ch. svého času podnikne veškeré k tomu potřebné kroky, bez významu. V souzeném případě jde o žalobu podle §§ 12, 47 k. ř. Jest pravda, že nárok na vyloučení z konkursní podstaty může se týkati jen věcí individuálně určitých. Soud odvolací má však za to, že tyto věci jsou odstavcem prvním smlouvy dostatečně individualisovány a, že nemůže dojiti k žádné pochybnosti nebo záměně, neboť hmotné věci i práva dle odst. 1 smlouvy týkají se výlučně firmy Ch. a M. a žalující firma je převzala a má ve svém držení a užívání (§§ 370, 372, 374 obč. z.). Z podniku firmy Ch. a M. byly vyloučeny jen továrna a tovární reality. Emil Ch. nepropachtoval však firmě žalující podnik v rozsahu, v jakém jej sám provozoval, nýbrž převedl na ni provozní prostředky menšího rozsahu a proto nemůže se tato domáhati určení vlastnického práva ke jmění této firmy vůbec, t. j. bez omezení, nýbrž jen v rámci smlouvy ze dne 29. ledna 1927, neboť jen v tomto rámci přešlo na ni právo vlastnické. Bylo proto žalobu, pokud se domáhá uznání vlastnického práva na jmění firmy Ch. a M. nad obsah smlouvy zamítnouti. Pokud jde o šekový účet č. 1984 u poštovní spořitelny v P. není sice výslovně uveden ve zmíněné smlouvě, jest však z výpovědi svědka S. jisto, že strana žalující tohoto účtu užívala a měla ve svém vlastnictví již od 1. ledna 1927. Označením čísla a ústavu, u něhož účet tento se vede, jest účet ten rovněž dostatečně individualisován. Není proto třeba uváděti jednotlivé položky na tomto účtě, nehledě ani k tomu, že podle svého účelu, t. j. přijímatí a konatí platy stav těchto pohledávek se neustále mění, takže tento stav ani nelze přesně zachytiti v rozsudku. Z přednesu žalobního a z výpovědi svědka S. jest jisto, že strana žalující nepřevzala od Emila Ch. žádných aktiv, t. j. hotovostí na tomto účtě do 31. prosince 1926 a platů došlých na zakázky uzavřené Emilem Ch. do 31. prosince 1926. Pohledávky, které vznikly po tomto dni z obchodů strany žalující, jsou ovšem vlastnictvím žalobkyně. Že by ony hotovosti a platy došlé na zakázky do 31. prosince 1926 byly již Emilu Ch. resp. jeho dědicům plně vyplaceny, nebylo prokázáno. Svědek uvádí jen, že ke dni 31. prosince 1926 tu nemohlo býti žádných pohledávek, které by patřily bývalému vlastníku a dále, že ze šekového účtu toho vyplatily se platy došlé na zakázky před 1. lednem 1927. Musí býti proto vlastnictví žalující strany k účtu č. 1984 resp. finanční stav jeho omezen jen na pohledávky žalující strany z jejich vlastních obchodů uzavřených po 1. lednu 1927. Zbývá jen ještě uvést, že zápis změny majitele firmy do obchodního

rejstříku nemá dle čl. 25 obch. zák. význam v předmětném případě konstitutivní, nýbrž jen následky uvedené v odst. 2, 3 tohoto článku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného, vyhověl však dovolání žalobkyně a změnil rozsudek odvolacího soudu v zamítavé části tak, že se zjišťuje, že žalující firmě přísluší dnem 1. ledna 1937 výhradné vlastnictví právo k šekovému účtu č. 1984 u poštovní spořitelny v Praze bez vyloučení hotovostí na tomto účtě do 31. prosince 1926 a platů došlých na zakázky uzavřené do 31. prosince 1926.

Důvody:

K dovolání žalovaného. S hlediska dovolacího důvodu právní mylnosti (§ 503 č. 4 c. ř. s.) není dovolání v právu. Žalobní žádání není neurčité, ač neuvádí ani výčetmo, z kterých součástí sestává jmění firmy, jehož vlastnictví se domáhá, ani se v něm neopírá o smlouvu ze dne 29. ledna 1927, která součástky ty v odstavci č. 1 vypočítává. Neboť z obsahu žaloby je zřejmé, že jměním firmy se rozumí soubor majetkový uvedený v odstavci č. 1 oné smlouvy, poněvadž v obsahu žaloby jest jasně doličeno, že zažalovaný nárok se zakládá jen na této smlouvě. Odvolací soud neopravil neoprávněně, samovolně žalobní jednání, když ve svém výroku přesněji označil »jmění firmy« poukazem na onu smlouvu a když ze šekového účtu č. 1894 u poštovní spořitelny v Praze vyloučil platy došlé v určité době. Neboť tím nerozhodl ani nepřiznal žalující firmě něco jiného nežli ona žádala, nýbrž pouze upravil a musil upravit svůj výrok proto, poněvadž žalobnímu žádání částečně vyhověl a z části ho zamítl. S tohoto hlediska nebylo by tudíž námitek proti určitosti rozsudku. Otázka, zda by na základě tohoto rozsudku mohla býti vedena exekuce, nepřijde v úvahu, poněvadž nejde o rozsudek odsuzující k plnění, nýbrž o výrok určovací, jímž se pouze zjišťuje, že žalobkyni přísluší vlastnické právo k určitému jmění, že jí přísluší právo na vyloučení tohoto jmění z konkursní podstaty. Není tu také nedostatek právního zájmu na onom brzkém zjištění (§ 228 c. ř. s.) proto, že prý žalobkyně mohla žalovati na plnění. Dovolatel neuvedl, jakého plnění by se mohla domáhati žalobkyně a nelze nalézt ani důvodu pro žalobní žádání na plnění. Neboť na plnění, to jest na vydání věci by byla mohla žalobkyně žalovati, kdyby žalovaný měl vylučovanou věc ve své moci (§ 47 konk. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n. a § 369 obč. zák.). Tomu tak ale není, poněvadž podnik firmy Ch. a M. neprovozuje správa konkursní podstaty, nýbrž žalobkyně a má jej tedy tato ve své moci a dokonce ve svém držení (§§ 309, druhá věta a 312, poslední věta obč. zák.) a nikoliv žalovaný nebo úpadce. Žalovaný pouze popírá vlastnické právo žalobkyně, na základě kterého ona drží vylučovanou věc; ba ani není zjištěno, že žalovaný by byl pojal tuto věc do soupisu podle §§ 96 a 97 konk. ř. Proto je bez významu výrok rozsudku, že se žádané jmění vylučuje, čímž na povaze žaloby určovací se nic nezměnilo. Žalovaný nemůže býti žalován, ani aby vypustil věc ze soupisu, ani aby

prohlásil, že uznává vlastnictví žalobkyně k vylučované věci, neboť výrok rozsudečný nahrazuje jeho prohlášení a tomuto výroku se žalovaný podrobiti musí, ať to uznává nebo ne. Podle doličeného stavu věci jest rozsudkem vyhovujícím žalobě o zjištění vyloučení z konkursní podstaty již provedeno. Jinak je zájem na žádaném brzkém zjištění prokázán tím, že konkursní soud podle § 74 konk. ř. nařídil, aby bylo poznamenáno prohlášení konkursu na pozůstalost po Emilu Ch. v obchodním rejstříku při firmě »Ch. a M.«, neboť to překáží žalobkyni, aby mohla převzatý podnik nerušeně dále provozovati. Ve věci samé vytýká dovolatel nedůvodně, že žaloba ani neobsahovala všechny předpoklady vlastnické žaloby (§§ 369 až 371 obč. zák.); neboť uvedla jako titul vlastnictví (§ 424 obč. zák.) zmíněnou dohodu, a způsob odevzdání (§§ 426 a násl. obč. zák.) doličila tvrzením, že uzavření smlouvy bylo stvrzeno výměnou korespondence datované 29. ledna 1927, že Emil Ch. jako propachtovatel podniku jí odevzdal seznam zákazníků, receptury týkající se výroby zboží, t. j. laků, barev a fermeží a celou řadu ochranných známek, jako »F.«, »F.«, »K.«, že jí dal též k dispozici potřebné obchodní knihy a záznamy a zlikvidoval svůj vlastní konkurenční podnik, že žalobkyně převzala veškerou odbytovou organizaci podniku, to jest jeho obchodní zástupce, že vstoupila do obchodních vztahů s jeho dosavadními odběrateli, že vedla podnik a že s podnikem převzala i zmíněný šekový účet a že podle bodu 8 dohody po uplynutí smluvené pachtovní doby přecházejí části podniku v bodě 1 uvedené bez každé další úplaty do neobmezeného vlastnictví žalobkyně. Není pochyby, že je zde titul k nabytí vlastnictví k věcem (§ 285 obč. zák.) uvedeným v odstavci 1 dohody, což dovolatel — až na šekový účet — ani nepopírá, nýbrž vytýká jen nedůvodně, že odevzdání se nestalo platným způsobem. Není třeba, aby žalobkyně výslovně tvrdila, že podnik jí byl odevzdán jako hromadná věc znamením podle § 427 obč. zák. Stačí, když uvedla skutečnosti, které vedou k právnímu názoru, že jde o věc hromadnou a že jí lze odevzdati způsobem vytkřeným v § 427 obč. zák. Není proto rozporem se spisy ani nesprávným právním posouzením (§ 503, č. 3 a 4 c. ř. s.), když odvolací soud na základě tvrzených a zjištěných skutečností dospěl k oněm právním závěrům. Pojem podniku byl vyložen v rozhodnutí č. 15794 Sb. n. s. Z toho plyne, že soubor věcí v nejširším slova smyslu a vztahů, jež společně tvoří samostatnou hospodářskou organizaci, jejíž činnost směřuje nejen k ukojení vlastních potřeb hospodářských, nýbrž i cizích potřeb hospodářských, se označuje společným jménem »podnik« a jest proto hromadnou věcí ve smyslu § 302 obč. zák., jejíž odevzdání se děje podle § 427 obč. zák. znamením. Není proto zapotřebí, aby jednotlivé věci byly samostatně odevzdány. K převodu podniku se také nežádá, aby podnik byl převeden v plném rozsahu, stačí převod části souboru majetkového použitelného v podniku, jen když tato část stačí k tomu, aby nabyvatel mohl vyvinouti třebaš omezenější, ale podstatně tutéž hospodářskou činnost, jako předchůdce a převodce se vzdá mož-

nosti využívateli postavení, jaké měl jakožto dřívější majitel podniku. K převodu podniku není proto zapotřebí i převodu aktiv a pasiv. Převod firmy s podnikem se nepříčí čl. 23 obch. zák. a z převodu firmy neplyne, že se přejímáтели postupují všechna aktiva a pasiva (rozhodnutí č. 2177 Sb. n. s.). Odevzdání podniku je však dovršeno také již tím, když převodce uvede nabyvatele v možnost dále provozovat podnik a nabyvatel jej provozuje. Totéž platí i o obchodním podniku, jenž se liší od neobchodního podniku pouze tím, že slouží obchodním účelům. Oba předpoklady převodu obchodního podniku jsou v souzeném případě splněny, neboť strany si vyměnily listiny obsahující dohodu ze dne 29. ledna 1927 (§ 427 obč. zák.) a žalobkyně skutečně podnik po řadu let provozovala, používala tudíž součástek podniku se svolením předavatele k provozu podniku a pokud jde o movité věci, byly jí tyto dokonce hmotně odevzdány (§ 425 obč. zák.). Právo známkové a vzorové (§ 9 známkového zákona) lpí na podniku, zaniká s ním a podnik se převádí i přejde vždy jen se známkou a nelze jej projevem vůle oddělit od podniku (atrakční stránka podniku). Ze zmíněné dohody odstavce 8 plyne jasně, že převod podniku se stal v souhlasném úmyslu obou stran převést podnik do vlastnictví žalobkyně po uplynutí pachtovní doby a že tento právní stav měl nastati samočinně. Tomu neodporuje ani závazek E. Ch., že svého času podnikne veškeré k tomu potřebné kroky, neboť podle shora uvedeného vyličení nebylo zapotřebí žádných dalších úkonů k převodu vlastnictví podniku, když výminka uplynutím pachtovní doby byla splněna (§§ 699, 897 obč. zák.). I pro převod šekového konta u poštovní spořitelny do vlastnictví žalobkyně jsou splněny předpoklady §§ 424 a 425 obč. zák., byť i dohoda se výslovně nezmínila o šekovém účtu. Vlastníkem šekového účtu je podle §§ 9, 10 a 12 zákona č. 143/1930 Sb. z. a n. ten, kdo je oprávněn s ním volně nakládati. Tím byl původně Emil Ch. jako majitel protokolované firmy »Ch. a M.«. Tento byl oprávněn nakládati se šekovým účtem dokud byl majitelem firmy »Ch. a M.« a dokud byl oprávněn firmu tu znamenati. Přešlo-li podle zápisu v obchodním rejstříku právo znamenati firmu na žalobkyni, přešlo na ni i právo nakládati se šekovým účtem, když to dohodou nebylo výslovně vyloučeno, a když i firma sama byla na žalobkyni převedena. Jest proto právní důvod nabytí vlastnictví k šekovému účtu obsažen v nabytí vlastnictví k firmě (§ 424 obč. zák.). Pokud jde o nabývací způsob (§ 425 obč. zák.) vlastnictví k šekovému účtu, je sledovati při tom dvě složky. Předně šekový účet, jenž neobsahuje ještě žádnou pohledávku mimo základní vklad (§ 10, odstavec 1, zákona a § 5, odstavec 1, pravidel poštovní spořitelny vyhlášených ve Věstníku poštovní spořitelny č. 14/1933 ze dne 28. prosince 1933 podle § 8 zmíněného zákona), a šekový účet, jenž již vykazoval v době převodu účetní pohledávku. Prvá složka obsahuje oprávnění používat poštovní spořitelny jako zmocněnce pro přijímání vkladů a pro konání výplat z příkazu oprávněného (§ 9 zákona). Jde tu tedy o právo, které se převádí tím, že nabyvatel se svolením předavatele

šekového účtu používá (§ 312, druhá věta obč. zák.). Druhá složka je v podstatě postup pohledávky ze šekového účtu. Postup pohledávky je dokonán prohlášením postupitelovým, že postupuje pohledávku a postupník to přijímá (§ 1392 obč. zák.). To se rovněž stalo třeba ne výslovně, tak aspoň mlčky (§ 863 obč. zák.) tím, že žalobkyně po řadu let bez odporu Emila Ch. s pohledávkou šekového účtu nakládala. Bezpodstatnou je výtku, že dohoda ze dne 29. ledna 1927 se přičítá § 1409 obč. zák. proto, poněvadž žalobkyně nepřevzala dluhy firmy »Ch. a M.«. Neboť podle odstavce 2 § 1409 obč. zák. je dohoda přičítána se ustanovení odstavce 1 § 1409 obč. zák. neúčinná jen v poměru k věřitelům a o tento právní poměr v souzeném případě nejde. K dovolání žalobkyně: Podle hořejšího doličení nabyla žalobkyně vlastnictví k šekovému účtu č. 1984 u poštovní spořitelny v P. Je tedy oprávněna volně nakládati celým šekovým účtem. Šekový účet tvoří jen jednu pohledávku, jak je patrné z ustanovení § 12 zákona č. 143/1930 Sb. z. a n. a § 9, odstavec 1 výše zmíněných pravidel, kde se mluví pouze o pohledávce. Tato sestává ovšem z různých položek, avšak konečný výsledek tvoří jedinou pohledávku. Nemůže proto nakládati s některými z těchto složek jedna osoba a s ostatními složkami druhá osoba, nýbrž právo nakládati s pohledávkou je právo jednotné, které ovšem může jednotlivě vykonávat více osob (vlastník, zmocněnec a p.), avšak vždy disponují pohledávkou jen jako jedinou. Byl-li tedy převeden šekový účet do vlastnictví žalobkyně, nelze z jejího práva nakládati se šekovým účtem vyloučiti některé součástky celé pohledávky a přiznati žalovanému samostatné dílčí dispoziční právo k nim. Přísluší-li tomuto snad jen nárok, aby žalobkyně mu poukázala ze šekového účtu takovou částku, která by odpovídala hotovosti na účtě do 31. prosince 1926 a platí došlým na zákazníky uzavřené do dne 31. prosince 1926, nejde o nic více a nic jiného nežli o pohledávku žalovaného proti žalobkyni. O to však, zdali žalovanému přísluší nějaká pohledávka v souzeném sporu, nejde a netřeba se tím zabývat.

Čís. 17476.

Činí-li si na plnění dlužníka nárok jak úřední komisař dosazený do podniku v sudetoněmeckém území, tak i jeho bývalý majitel, je tu důležitý důvod, aby dlužník složil své plnění k soudu.

Složením k soudu, jež se stalo za splnění zákonných podmínek, nastala soluce.

Dlužníka, jenž si nevyhradil vrácení složeného plnění, nelze žalovati, aby souhlasil s vydáním z deposita.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1939, Rv I 757/39.)